

Silvestrofská.

Se to celý trochu vymklo kontrole nějak. Už jen tím, že Brtník přijel domů překvapivě o mnoho dřív, než měl. Ne, že by mi to vadilo, to vůbec. I bylo v plánu, že přijede dřív, páč si to v době, kdy jezdil do prase sám, nadpracoval. Ale šéfka ho s posledním dnem roku vyexpedovala domů ešče dřív. Takže přijel v momentě, kdy my jsme byli už před odchodem. Ten jsme tedy odložili a stříhli si místo toho kávičku.

Tudíž když jsem odcházela, říkala jsem, že nejdeme vůbec nějak na dlouho, že půjdeme takovou obligátní procházečku.

□ □ □ □ Jo. Obligátní. Procházečku. □ □ □

Tak jsme zamířili dolů podél pastvin a k remízkům a krmelci. Doplnili zásoby dobrůtek a vydali se dál. Řekla jsem si, že bychom to mohli vzít krpálem nahoru na cestu v lese. Po ní dojít k silnici, tu přejít a nejkratší cestou to vzít ke kostelíčku a dolů domů. Ale - nepůjdeme do krpálu hnedle tadykle u krmelce, ale jinudy. Někudy. Loncali jsme dole lesem nad rozhraním s loukama a protože, protože jsem měla 2, slovy opravdu dva hodný ohaře, mohla jsem jim dát obří velkovolno. Na Tali bylo vidět, že pro dnešek přijímá a to na sto procent. Ba, ještě mnohem víc, opravdu. I proto jsem udělala to, co jsem udělala - nechala jsem je být, tak jak chtěli být a šmejdit a prozkoumávat mladou bučinu s podrostem. Lajsla jsem si to proto, že jsem si byla stoprocentně jistá, že i Tali bude pro tentokrát bezvýhradně poslouchat. A bylo to moc fajn. Dívat se na ni, jak je šťastlivá. A to já jsem potom taky šťastlivá a fšící jsme šťastlivý a je nám nejvýbornějš □ . Nebylo nutno mluvit, nebylo nutno povelovat, byli jsme tam fšící pospolu. Tak hezky spolu, že jsem se místy i zastavila a jen je tiše pozorovala.

V místech, kde mladý bukový podrost nahradí les se vzrostlými buky jsem začla "stoupat" . Ono to není nějaká dálka, ale ten kopec je prostě výživnej na všech místech, kde ho musíte překonat. Ať u kostelíčka, nebo od vodárny, nebo prostě kdekoliv, všude si to musíte odpracovat. Funíte a musíte zabírat. Akurát, když jsem zabírala nejvíc v nejprudším místě a opřela se o větev, kterou jsem cestou sebrala, že ji dovláčím domů na topení, ozvalo se ostré "křup", větev povolila, kopec povolil, nohy povolily a já šla prudce k zemi.

A na ostré kamení ukryté pod mokrým listím, který zajistilo, že jsem neměla šanci se zastavit a jak říká ta paní v tom ftipu, když se jí zeptají "Eržýkáá, gde býdliš?" "Já névym, naši popojéli." , tak já taky popojéla. A to důkladně. Což v tom kamení působilo značně bolestivě, stejně jako ten pád.

Podařilo se mi mě zastavit. Musela jsem chvíli ležet a vydechávat ten nečekanej proces. Jako první jsem hnula volnou rukou směrem ke kapse, kde by měl být mobil. Byl tam, výjimečně jsem ho nezapomněla doma. Takže to bylo cajk a pro případ, že se nezvednu, půjde přivolat si pomoc. A ani nebude problém identifikovat kde jsem. Chvilinku jsem počkala a poté prověřila dolní končetiny. Ta vrchní -ležela jsem na boku, byla taky cajk a ta spodní nějak výrazně neprotestovala, jen byla prostě otlučená. Zbývala pravá ruka, na kterou to celý šlo a která ležela pod tělem. Zase jsem chvilku počkala a pak to zkusila. Odpověď nezněla špatně. Ruka dobitá, ale nezlomená. Takže to máme cajk komplet celý tělo a můžeme se zvedat. Jehehéé.

Mokrý listí se asi mezitím skamarádilo s mým tělem a nehodlalo ho pustit. myslím, že kdyby to někdo natočil, byla by to dobrá groteska s názvem Velryba vyplavená v lese. Jako fakt to dalo práci se zvednout. Možná v tom hrálo roli nejen to listí a prudkej kopec, ale taky, že je prostě člověk v zimním oblečení takovej dost nemotornej. Nakonec jsem hrábla potupně po zbytku tý větve a modlila se, aby to zas nekřuplo dřív, než se mi podaří se trošku ztopořit. Což se pochopitelně nakonec podařilo a já se mohla obezřetně sápat vzhůru. Šlo to špatně, ani ne tak kvůli potlučeninám, ale proto, že jsem dojela na nejblbější a nejprudší místo, kterému jsem se původně vyhnula a navíc tam nebylo, čeho se chytit. Tak ale, že jo, nakonec se to povidlo, i když chvílema potupně na čtyřech a s hubou v listí jako batole ☐ ☐ .

Co mi ale udělalo radost, byla skutečnost, že jsem vylezla na cestě přesně tam, kde jsem dole odhadovala, že bych se pak měla octnout. Já se svým orientačním nesmyslem, takovej velevýkon. Vyškrábala jsem se přesně u takový divoký jakostudánky u buku vedle cesty. Tam jsem se obhlédla a zjistila, že vypadám úplně jako některý z těch prasat, který chodí ke kališti o kus dál. Dobrý maskování ☐

Ovšem o pár set metrů dál už se mi to tak dobrým nejevilo. To už jsme docházeli jakoby k silnici a za ní jsem slyšela v lese slušnou palbu. Aaaaa! Myslivci! Hodila jsem rychlou brzdu a otočku. A hnala nás svinským krokem zase zpátky. Mno fajn, zatímco tam bychom to měli

domů výrazně kratší cestou, museli jsme se tady vrátit celej ten kus. A vlastně ještě o kus víc, protože jsem se rozhodně nemínila spouštět k loukám v těch místech, kde jsem se rozplácla ☹ . Jak to tam vypadá, když se cestuje dolů, už jsem věděla a nechtělo se mi, dát si opáčko. Ohaříci pochopitelně neprotestovali, že se nám to celý prodloužilo a tak jsem jen kopla do vrtule, abychom nepřišlo domů až tak pozdě.

I tak to bylo skorem za šera a Brtník se divil, kde se to cáráme, když jsme šli jen na chvíli ☹ . Ale tak to je se mnou furt, kolikrát jdu jen na chvíli, nebo “jen na louku za Domeček” a vrátím se pozejtří ☹ . Teď to bylo ještě skorem v limitu ☹

Vlítla jsem do kůchně jak Tornádo Lů a vrhla se do přípravy Silvestrovských oslav. Většinu už jsem měla nachystanou od dopoledne, takže stačilo zfinalizovat a mohlo se začít slavit. Fšak prosecco už taky čekalo! Během večera jsme utrhli drápy všem těm lahvím, co doma byly, aby pak chudinky nemusely čekat čtvrt roku, než se na ně zase po suchým čtvrtletí půjdeme podívat ☹ . No a já doufám, že se ten novej rok vybarví stejně pěkně, jako ty moje potlučeniny ☹